

Framsidestext

Min verklighet
Jag är berättaren
RFSL Stockholm

Baksidestext

Hur ofta har du läst en bok om och av personer som är funkis och hbtq?*

I den här boken berättar sex författare om delar av sin verklighet.

Alla författarna är hbtq-personer som jobbar på daglig verksamhet och/eller bor i gruppbostad. Alla har de något viktigt att berätta.

Min verklighet är full av erfarenheter som vi allt för sällan får läsa om. Boken handlar om att bryta normer, om stolthet, kamp, kärlek och relationer.

* Funkis är en förkortning för funktionsnedsättning.
Hbtq är en förkortning av orden homosexuell, bisexuell, transperson och queer.

Innehåll

Förord

Del 1: Bryta normer

Märks inte, syns inte, av Lisen

Om att bli kallad fel namn, av Charly Andersson

”Tjejpgrejer”, av Lisen

Del 2: Stolthet

En underbar plats, av Charly Andersson

Inte så himla ensamt, av Susanna Jaagu

Måndag på Anova, av Sebbe

Trappjäveln, av Lo H

Del 3: Kamp

Manskultur, av Sebbe

När farsan krockade med bilen och jag blev skadad, av Charly Andersson

På dagis, av Lisen

På tunnelbanan, av Revar

Skolk, av Susanna Jaagu

Brev till tabletter, av Lo H

Del 4: Kärlek och relationer

Drömhistoria, av Revar

Regnets makt, av Lo H

Rosor, av Revar

Syskon, av Sebbe

Presentation av författarna

Presentation av *Jag är berättaren*

Förord

Grattis!

Nu håller du något unikt i din hand.
En bok skriven av dem det handlar om.
En bok om delar ur verkligheten för hbtq-personer
som jobbar på daglig verksamhet
och/eller bor i gruppboende.
En grupp utan självklar röst i samhället.

Som hbtq-person med en grav synsättning
känner jag igen känslan av
att min verklighet inte finns i böcker och filmer.
Man kan fråga sig vad det gör med en person
att aldrig riktigt känna igen sig.
Det kan vara lätt att tro att man inte är viktig.

Under ett års tid har jag haft förmånen
att arbeta med författarna medan de skrivit.
Tillsammans har vi både skrattat och gråtit.
Boken som blev till handlar om stolthet och glädje,
om ilska, frustration och sorg.
Det känns väldigt bra att denna bok finns.
Nu finns fler berättelser att känna igen sig i.

Ida Östlund, medarbete i Jag är berättaren

Märks inte, syns inte

Av Lisen

Folk har fördomar om
att funktionsnedsättningar märks och syns.
Men det gör de inte alltid.
Det märks om man till exempel använder
rullstol, rollator eller kryckor.
Men en funktionsnedsättning måste inte vara
ett rörelsehinder.
Mina funktionsnedsättningar märks inte alltid.

Min dyslexi märker man inte
förrän man ber mig läsa upp något.
Eller skriva något, eller räkna.

Man lägger inte märke till dyslexi
när man träffar en person på gatan.
Dyslexi kan man märka på en person
när man ger den en bok.
Antagligen säger den ironiskt: "Jej, en bok"
och lägger i högen med böcker
att läsa senare eller aldrig.

Ibland vill man faktiskt ha semester
från att läsa, stava och räkna.
Men om man tar en enda liten paus,
en enda liten dag.
Då är man tillbaka på ruta ett.
Det är min dyslexi i ett nötskal.

Jag kan bli ganska frustrerad
om jag inte kan läsa ett ord i en bok.
Jag skulle vilja riva sönder den boken.
Om den inte vore från biblioteket
skulle jag göra det.
Sanningen är att jag aldrig har rivit sönder
någon endaste bok som jag fått eller köpt.
Jag har bara tänkt att jag skulle vilja göra det.

Dyslexi är en kamp.

Jag tror inte folk förstår det alla gånger.
Om dom inte själva har dyslexi.

Autism märks inte på alla som har det.
Det beror på om autismen är svår eller lätt.
Den kan göra en till en blyg och tillbakadragen person
med ett ganska tveksamt uttryck i ansiktet.
Det kan vara svårt att hälsa,
säga hej eller ta folk i hand.
Autism kan göra att du inte gillar närkontakt
med främmande människor.

Jag har en sida som är för rädd för att hälsa
och en annan sida som vill hälsa.
Ibland är det som ett krig mellan de två sidorna.
Jag vet inte vilken sida som kommer vinna.
Ibland har jag ingen sida som vill hälsa.
Ibland har jag en sida som bara säger: "Spring!".
Jag har också en sida som vill slåss
om någon jag inte är van vid rör vid mig.

Det är många funktionsnedsättningar
som inte märks eller syns.
Dyslexi och autism är bara två av dem.
Folk behöver lära sig det och tänka på det.
Det finns en norm i samhället
om att funktionsnedsättningar
ska märkas och synas.
Normen är ett stort problem.
För den stämmer inte med verkligheten.

Om att bli kallad fel namn
Av Charly Andersson

När jag var 12, 13 år tyckte jag
att mitt gamla namn var ett skitfult namn.
Det kändes inte som jag,
det kändes helt fel!

Mitt gamla namn är ett killnamn,
men jag är ingen kille.
Jag kände i min själ och i min kropp
att jag inte var det namnet.
Jag kände att jag är Charly.

Jag visste inte hur jag skulle berätta
att jag inte är en kille.
Jag höll tyst om det i fem, sex år.
Jag var så rädd att folk inte skulle förstå
eller tycka jag var konstig.

Det var otroligt jobbigt och påfrestande.
Jag fick låtsas vara någon som jag inte är.

Till sist orkade jag inte låtsas längre.
Om jag inte berättade skulle jag sprängas.
Eller kanske inte ens orka leva.

Jag minns så väl dagen jag till sist berättade.
Jag var på semester i Aruba med min familj.
Det var lättare att säga att jag inte är en kille
när vi inte var hemma.
Det var på hotellet.
Jag sa det bara rätt ut.
- Vet ni, jag vill faktiskt heta Charly och jag är bisexuell.
Jag kände mig så spänd och nervös.
Jag vågade inte ens titta på dem.

Nu är jag vuxen och det är många år sedan
jag berättade för min familj.
Folk kallar mig fortfarande mitt gamla namn
och jag hatar det!

Jag måste ha assistenter på grund av min skada.
Men assistenterna säger mitt gamla namn.
Jag får inte bestämma själv vad jag ska heta
fast jag är en vuxen människa!
Ska det vara så svårt att säga mitt rätta namn?

”Tjejpgrejer”

Av Lisen

Jag minns många ansikten
som varit röda och generade i mitt liv.
Men jag har inte alltid fattat varför.

En gång pratade jag om BH:ar
med en killkompis i arbetsrummet på jobbet.
I rummet fanns många bord och stolar
där andra satt och jobbade.
Det såg ut som ett ganska typiskt rum
på en daglig verksamhet:
Tråkiga vita väggar, tråkiga träfärgade bord
och ett beige golv.
Ett sånt där golv som man kan skura en hel dag
utan att det ser rent ut.
I bland önskar jag
att man kunde måla väggen i nån rolig färg.
Men det är en annan femma.

Plötsligt såg jag att några tjejer,
som också jobbade i rummet,
hade blivit röda i ansiktet.
Först tänkte jag
att de hade fått en komplimang eller nåt.
Men efter en liten stund antog jag
att de blivit generade för
att jag diskuterat en så kallad ”tjejpgrej” med en kille.
Men killen verkade tycka BH:ar var ett intressant ämne,
så ingen tog skada vad jag kunde se.

Jag har inte så mycket erfarenhet av tjejkompisar.
Så jag vet egentligen inte vad som är en typisk ”tjejpgrej”.
Jag förstår inte vad jag får prata om med vilket kön.
Jag har aldrig lärt mig den där normen
om att ”killar och tjejer ska prata om olika saker”.
Jag tycker man kan prata om allt med alla kön.
Där kan man märka tydligt hur jag bryter normerna.

Jag har ju ingen gräns, fråga något så babblar jag på.

I alla fall om jag känner personen.
Den här gången babblade jag på om BH:ar.
Om vilka som bäst sitter på,
och om vilka som sitter kvar när man rör sig.

Jag berättade om hopptestet.
Hopptestet är ju en klassiker.
Det går ut på att hoppa för att se
om BH:n sitter kvar eller glider ner.
Den sitter som bäst på
om någon annan har spänt axelbanden,
vad jag upptäckt i alla fall.

Jag tycker sport-BH:ar är allra skönast.
Men det kan bli problem
att ta på dom när man är blöt.
Ganska nyligen fick jag ropa på mamma efter duschen.
Sport-BH:n hade snurrat sig,
så hon fick hjälpa mig att snurra ur den.

Tjejdkläder är knepiga, tycker jag.
Ofta behöver man hjälp att ta av och på dem.
Till exempel finklänningar med knappar där bak,
eller band som ska knytas i nacken.
Eller kjolarna med dragkedja på sidan.
Alla är inte hur viga som helst!
Jag minns ganska många såna klänningar och kjolar.
De fick olika familjemedlemmar hjälpa till med.

Faktiskt är de flesta tjejdkläder
inte gjorda för att man ska sätta på dem själv.
Det är väl kanske män som har designat dom.
Jag tror såhär:
att de inte tycker att en tjej ska bo ensam,
med tanke på vilka kläder de gör.

En underbar plats

Av Charly Andersson

Pridefestivalen är en underbar plats.

Där är många människor.

Alla är glada.

Det är högljutt.

Det är färgglatt.

Det är trångt mellan människorna.

Man blir svettig och varm.

Man blir törstig fort.

Det är en bra show.

Någon sjunger som en gud.

Någon är duktig på att dansa.

Man försvinner i ett håll,
ett underbart, magiskt håll.

Man sugts dit och är där
hela festivalen.

Jag känner mej som alla andra.

Att vara funkis och använda rullstol
är inget hinder.

Alla säger snälla saker.

De säger: Snygga kläder!

Snygga tatueringar!

Inklusive snyggt ansikte.

Folk tar sej tid att lyssna

på vad jag har att säga.

Jag skriker, tjoar och hojtar.

Jag kan inte hålla käften.

När jag är på Pride tänker jag stolthet

och känner stolthet.

Alla får vara som man vill.

Allt känns bra i själen.

OCH JAG TÄNKER PÅ ATT JAG ÄLSKAR PRIDE

Inte så himla ensamt

Av Susanna Jaagu

Mina första Pride-festivaler kändes bra.
Men det kändes ensamt på något vis.
Jag träffade ingen annan hbtq-funkis där.
Jag satt i transföreningens tält i många timmar.
Vi hade inte så stort utbyte av varandra.
Det hade varit bättre om jag träffade
någon annan hbtq-person
som också är funkis.

Men jag gick också runt och tittade.
Det var kul att titta på olika tält.
Jag åt gott.
Så det var inte helt tråkigt heller.
Jag tycker om att gå fritt och inte följa andra.

Jag mötte andra som också ville uttrycka sin stolthet.
Andra som också är stolta över vilka de är.
Och vi såg så olika ut.
Det är det som är bra med Priden.

Några år senare kom jag i kontakt med RFSL.
Då blev jag verkligen glad.
För det fanns ett hbtq-häng för funkisar också.
Det var inte så himla ensamt då.

Det var jättekul att fira Pride
i min nya trevlig gemenskap,
med andra hbtq-funkisar.
Jag har mer utbyte med de som har
intellektuell funktionsnedsättning.
Annars är jag som en som bara går vilse.

Gemenskapen kändes varm och skön.
Jag kunde ändå gå ensam när jag ville.
Men jag frågade gruppen först.
Om man går i grupp
så tänker man inte bara på sig själv.

Måndag på Anova

Av Sebbe

Klockan 11.18 skickar Hanno ett sms till sin mamma och frågar om hon är vaken.

"Jadå!" svarar mamman.

Klockan 12:05 skickar Hanno ett sms till sin mamma.

"Jag är lite nervös", skriver hen.

"Hihi, spännande" svarar Hannos mamma med ett regnbågshjärta efteråt.

Hanno känner sig glad inombords.

Idag ska de till ett ställe som heter Anova.

Anova är en mottagning där de hjälper en att komma fram till vem man är.

Det kallas könsidentitetsutredning.

De som jobbar på Anova kan också hjälpa en att få könsbekräftande behandling om man vill.

Könsbekräftande behandling kan vara hormoner eller operationer av kroppen.

På Anova får Hanno och hans mamma komma in i ett rum med en läkare.

Hanno har en ljusrosa peruk med blå, små slingor på sig.

Hen har blått läppstift och blåa ögonbryn.

- Du har gjort hela utredningen nu.

Det var i mars 2017 som du var här första gången, säger läkaren.

- Jaha, har det redan gått ett år, upprepar Hanno med en förvånad blick.

- Ja, det var ditt första besök här.

Du berättade redan då att du vill göra en mastektomi.

Alltså att du vill operera bort dina bröst.

Känns det så i dag med? Frågar läkaren.

- Ja, det har känts rätt från dag ett av utredningen, säger Hanno och ler.

- Och du har en identitet som ickebinär, stämmer det? Frågar läkaren.

- Ja, svarar Hanno snabbt.
Jag känner att jag är varken tjej eller kille.
Jag är könsneutral.

Läkaren vänder sig till Hannos mamma.

-Ni har pratat ganska mycket om det här i familjen som jag har förstått det, säger läkaren.

-Ja, säger Hannos mamma.

- Är det någon som inte riktigt har förstått? Frågar läkaren.

- Det är lite jobbigt med operationen, men för mig känns det bra för att jag vet att det känns bra för Hanno, säger Hannos mamma.

Läkaren tittar på Hanno och säger:

- Du får ickebinär diagnos och du kommer att få en tid hos plastikkirurgen. På första besöket berättar de hur operationen ska gå till. Sen tittar de på hur operationen skulle passa just din kropp. Jag vet inte hur ivrig du är?

- Jag vill gör det i morgon, i dag, nu! Säger Hanno.

- Då får jag säga till kirurgen att det är bråttom, säger läkaren.

- Tack! svarar Hanno.
Kommer det i brevlådan när jag får en tid?

-Ja, det gör det, säger läkaren.

Då skriver jag till kirurgen att det bara är mastektomi.
Har du några frågor? Undrar läkaren.

- Bara att jag vill ha en tid NU
och att det är bråttom, säger Hanno.

- Då ska jag hälsa det, säger läkaren.

- Bra, säger Hanno med ett stolt leende.

Efter mötet med läkaren pratar Hanno och hans mamma
om hur mycket dom uppskattar varandra.
Det här ska firas!

Hannos bonuspappa ringer för att gratia.
När Hanno kommer hem skriver hen på Facebook
att hen fått sin diagnos som ickebinär.
Hannos pappa skriver "Puss och Grattis".
Hen får mycket kärlek och kommentarer
från sin familj och sina transsyskon.

*Den här texten är en del av
en längre text.*

Trappjäveln

Av Lo H

Det var mitt på dagen en torsdag och
Stockholm Pride var i full gång.
Mickey skulle gå på en föreläsning
om hbtq och funkis på Pride House.
Mickey hade med sig sin rullstol.
Det här året var Pride House på Södra teatern,
som är en gammal teaterbyggnad.

Framme vid teatern överraskades Mickey
av att det var många trappor upp till lokalen
där föreläsningen skulle vara.
Det fanns ingen hiss.

Mickey var inte glad över trappjäveln,
men hen ville verkligen gå på föreläsningen.
Det var därför hen hade köpt biljett till Pride.
Mickey kände en stor frustration och ilska
över att Pride House inte tänkt på tillgängligheten.
Inte ens när föreläsning handlar om hbtq och funkis.

En viljestark assistent och en trevlig deltagare på föreläsningen
hjälpste Mickey upp för de förbannade trapporna.
Hen var glad att just den assistenten jobbade.
Det skulle aldrig ha gått med någon annan av hens assistenter.
De skulle aldrig ha gått med på
att bära Mickey uppför trapporna.
Eller ner igen.

Efter föreläsningen hade Mickey blandade känslor.
De hade visserligen besegrat trappjäveln,
men det var ett farligt uppdrag.
Känslan av stolthet och glädje över föreläsningen
blandades med känslan av att Pride House
inte var tillgängligt för alla.

"Vers"

Om jag fick välja skulle jag va en riktig man
Som fattar vad ditt beslut är.
Jag skulle inte va som han.
Nej, jag skulle inte va som han.
Skulle testosteron ändra saken?
Jag skulle inte va som han.
Om jag var en man.
Vi kan.
Vi kan hindra heteronormen.
Där kvinnan och mannen måste va på ett visst sätt.
Det är inte rätt.

"Refräng"

No means no.
Jag ska fucking plocka honom.
KOM DÅ!
Våldtäktskultur - en riktig jävla skam.
Det är bara förnamnet.
Bara för att jag har en kvinnokropp ska du inte röra mig.
Jag är inte som du.
Jag kommer inte bli din fru.

"Vers"

Släpp mig snälla.
Du fick en jävla baksmälla.
Kan du föreställa dig!
"Haha"
Jag ba, hon ba, vi ba: Omg haha.
Jämställdhet!
Ja, jag vet vad det är.
Men vet du vad ofrivilligt sex är?
En man som våldtar en kvinna är sjuk.
Saknar empati, är feg
och använder våld
eftersom han är krigsskadad av könskriget.
Sluta hata säger ni!
Men jag står för de jag säger.

"Refräng"

No means no.

Jag ska fucking plocka honom.

KOM DÅ!

Våldtäktskultur - en riktig jävla skam.

Det är bara förnamnet.

Bara för att jag har en kvinnokropp ska du inte röra mig.

Jag är inte som du.

Jag kommer inte bli din fru.

"Vers"

Finns det fortfarande män som våldtar?

Jag är en person... ingen vara.

Jag ska va HÅRD som han

för att visa vem jag tillhör.

Ser ut som att vi har hamnat i ett fack, ett fel fack.

Därför behövs feminismen.

En vacker dag kommer jag att få ta bort mina bröst.

Det blir min tröst.

Den här texten är en rap-text.

När farsan krockade med bilen och jag blev skadad

Av Charly Andersson

Det var den 8 augusti 2001.

Vi körde bil från Karlskrona till Ösmo.

Vi var 200 meter från hemmet.

Vi skulle svänga vänster.

Jag satt på höger sida i baksätet.

Då kom en annan bil från höger sida.

Allt sa pang och bom.

Jag låg nästan död inne i bilen.

Det var jag, brorsan och farsan i bilen.

Farsan försökte rädda mig
genom att räta upp mitt huvud.

Min brorsa fick en trasig näsa.

Min farsa råkade ut för samma sak.

Min morsa körde dit i 140 kilometer i timmen.

Jag fick åka ambulanshelikopter
till Astrid Lindgrens barnsjukhus.

Först låg jag i koma i flera månader.

Jag minns hur jag en gång lyftes upp ur sängen
och svävade ovanför den.

Det var det sjukaste jag varit med om.

Det var som att jag var inne

i ett mörkt, mörkt mörkblått rör.

Läkarna försökte rädda livet på mig
samtidigt som jag såg mig själv i röret.

Jag började åka jättesnabbt.

Det var en vacker färg längst bort i röret.

Färgen går inte att beskriva.

Jag kommer ihåg att min farmor och farfar
kom upp i en tavla.

Sedan kom brorsan, farsan och morsan upp i en tavla.

När jag var en millimeter från den vackra färgen

kom en osynlig magnet och sög upp mig.
Jag var en millimeter från att dö.
Men magneten drog mig tillbaka.
Jag vaknade upp på avdelning 14.

Morsan och farsan var där,
De fick mig att känna mig trygg.
Det var dem som räddade livet på mig.
Utan dem hade jag inte pallat med allt.

På sjukhuset låg jag i ett och ett halvt år.
Jag fick träna som fan hela dagarna.
Snacka om att jag blev trött på sjukgymnasterna.
Jag fick träna armmusklerna och rulla i rullstolen.
Det finns tusen olika sätt som jag tränade på.
Det räcker nog inte med tusen.
Jag var en riktig jävla kämpe.

På dagis

Av Lisen

Jag minns när min förälder sa bestämt:
"Ja, men sådär ska du inte uttala det utan såhär."
Det fick mig att känna mig sårad,
och arg.

Jag blev mindre arg när mitt syskon rättade mig.
Mitt syskon sa ingen mening innan.
Hen sa bara ordet efter mig
med sitt korrekta uttalande.

Problemet är inte
att min förälder rättade mig.
Det är sättet hen sa det på
som gjorde mig rasande.
Jag tyckte inte om när folk rättade mig så.
Det var förolämpande tyckte jag.

Det var nog det som gjorde
att jag inte började prata mycket
förrän jag var tio år.
Jag var praktiskt taget
det tystaste barnet på dagis.
Och då kan du tänka dig hur tyst jag var.

Dagiset låg på en höjd.
Det var ett ganska högt staket
med galler runt omkring.
Man kunde sticka ut en arm.
Men inte hela sin kropp.

Jag tror det var en brandtrappa
i staketet också.
En nödutgång.
Men med nyckel.

Jag var ganska gammal
när jag började på dagis.
Jag var fem år.

Det kan du bli väldigt mobbad för.
Speciellt om du inte pratar.

En gång blev jag knuffad
ner för en trätrappa.
Den grejen vill jag helst inte minnas.

Jag blev jätteblå.
Jag visste inte hur
jag skulle förklara för min förälder
att jag var så blå.

Jag tror dagispersonalen förklarade
för min förälder.
Jag tror inte barnet som knuffade mig
kom i närheten av mig efter det.

Jag har inte så många fler minnen från dagis,
mer än att det var en mardröm.

Jag minns att min förälder sa:
Du kommer få massa fler vänner.
Min första tanke var:
"Nä, det kommer jag inte."

Och jag hade rätt,
det fick jag inte.
Jag fick en massa nya fiender.

Jag tror att det var för
att jag var annorlunda.
Jag sa inte mycket
på den tiden.

Jag tror inte att jag kunde
uttala ordet för blåmärke.

Jag var nog mest tyst
för att jag inte ville
att de skulle reta mig
eller rätta mig.

På tunnelbanan

Av Revar

Det började på tunnelbanan.
Jag var uppsminkad
på väg till DV, dagligverksamhet.
Jag skulle möta personalen där.

Så var det några som började stirra på mig.
Det var ett ungdomsgäng.
De ville komma närmare mig
och prata med mig.

Vi hatar bögar, sa de.
Varför har du smink på dig?
Jag blev ledsen
när de kallade mig tokfia.

Då sa jag: Nej stopp!
Jag får vara den jag vill vara.
Det är helt okej att vara annorlunda,
oavsett kön eller religion.

Och jag sa till dem: Jag är en funkisperson.
Med all rätt.
Och jag skrek högt
så de andra passagerarna hörde.

Då blev ungdomsgänget tyst.
Jag tror att de gick hem och började fundera.
För jag får vara den jag vill vara,
oavsett kön eller religion.

Skolk

Av Susanna Jaagu

Syntolkning:

En person med långt, ljust hår och röd klänning ligger på rygg i en röd säng.

Sängen står i ett mörkt rum. På rummets ena långsida finns en dörr som är stängd.

På rummets vänstra kortsida är det ett fönster med neddragna persienner. Genom persiennerna kommer det små strimmor av solljus. I taket hänger en släckt lampa.

Utanför rummet finns det ett vitt hus med rött tak. På huset står det: Daglig verksamhet.

Ovanför huset och rummet strålar en sol.

Textruta från dagliga verksamheten:

Vi vill sätta in denna dumma transa in i på slutenpsyk för att det inte går att ändra på hans sinne!! Och transan Sussi har skolkat i månader!!

Textruta vid rummet där personen med röd klänning ligger på sängen:

Va skönt det är att skolka ifrån en så elak personal som ger fan i att respektera mej för den transa jag är!!

De skiter väl i mej. Då skiter jag väl i dom också för faann!!!!!!

Brev till tabletter

Av Lo H

Till Tabletter,

Jag äter dig mest för du gör mig bättre och
du har blivit lite för mycket en vana
Viljan att jag har tid och lust,
konsten att testa dig idag, då

Du gör så jag sover på natten,
och tar bort den smärta
Du tar bort det som gjorde ont
Ändå har jag som ett motstånd
i mitt förhållande till dig

Jag vet att jag inte är ensam
om att ha dig i mitt liv,
motståndet är som svårt att förklara med ord
Jag vill gärna göra om det förflutna mellan oss,
men det är i regel rätt hopplöst

Mvh Lo H

Drömhistoria

Av Revar

Jag tänker på hur det känns
när man blir kär och pirrig på varandra.
Det kan vara så nervöst,
massa fjärilar i magen.
Det har jag haft.
Man blir alldeles skrattig då man träffar på varandra.

Jag drömmer om att träffa en social person
som är öppen inför det mesta.
Den får inte var dum,
nej schysst och snäll ska den vara.

Det ska vara en snygg kille.
Jag vill göra allt med honom.
Handla, käka, fika,
umgås och ha det kul.
Kanske promenader.

Vi ska bo i en lyxlägenhet.
Minst tre rum.
Man vet aldrig när det kommer gäster.

Vi ska ha en skön dubbelsäng.
Och allt ska vara målat
i regnbågsfärger.
I vardagsrummet ska vi ha det fint.
En soffa som ska vara röd.
Den ska vara stor och skön
så man kan ligga i den.

Vi har nog en balkong
så vi kan sitta där
och dricka kaffe på somrarna.

Vi har ett eget kontor hemma.
Där kan vi använda datorn och så,
typ fixa räkningarna.

När jag är hemma är jag hemmafru.
Han ska också laga mat,
tvätta kan vi båda göra.
Han ska dammsuga,
jag kan ta hand om disken.

Det ska finnas en diskmaskin,
så man slipper diska för hand.
Vi måste också ha en tvättstuga.
Och en kaffemaskin.
Det finns ett stort badkar där vi kan bada.
Det ska också finnas en bastu i lyxgaraget.

Han ska ha en Volvo.
Den är nog lila.
Han får gärna styra den.
Men jag ska bestämma vart vi ska åka.

Vi kanske ska ha barn ihop också.
Om han vill det så vill jag det.
Vi måste ha fler än ett barn,
och de ska också vara funkispersoner.

Jag hämtar barnen på dagis.
Om ungarna skriker på natten
får helst han gå upp och ta hand om dem.
Fast lite kan ju jag göra.

Jag ska jobba i en nagelsalong.
Fixa naglar, ögonfransar och sånt.
Han skjutsar mig till jobbet i Volvon.
Sedan får han en underbar kyss när han lämnar mig.

Efter jobbet kommer vi hem
och pratar om hur dagen har varit.

På fredagar ska familj och kompisar hälsa på.
De fredagar då jag inte är upptagen.
På söndagar ska vi gå till kyrkan.
Efteråt bakar vi något, vi bakar nog matbröd.

Vi ska ha varsin hobby,
Jag tycker om att gå på bio och att handla.
Han tränar nog som sin hobby.
Vi ska kolla på filmer tillsammans.
Vi har också några hundar tror jag,
två chihuahua.

Vi ska åka på en gaysemester,
utomlands bara för oss.
Vi ska bada och simma vid en strand.
Hans ögon ska vara blåa som havet.
Hela livet ska vara fullt av regnbågsfärger.

Regnets makt

Av Lo H

Pi har samlat mod och kraft
i flera månader inför den här dagen.
Det är en stor dag för Pi.
Idag ska hon säga till sin mamma och pappa
att hon inte vill ha någon kontakt med dem längre.
Hon kunde inte ha valt en sämre dag...

”Skulle du vilja gå på promenad i Hagaparken?”
Pis mammas ord går bara inte att säga nej till.
När Pi har försökt
så blir det en hotfull stämning i samtalet.
Pis mamma blir arg.

Det är ett stort skäl till att Pi
tänkt bryta med sin mamma och pappa.
Ett annat skäl är att Pis morfar är en stor homofob.
Pis mamma och pappa har inte sett
och respekterat henne som bisexuell.

Pi svarar ”Jag kommer till Hagaparken.”
Samtidigt tänker hon att hon inte kan säga det där.
Hon älskar parken.
Pis mamma blir förvånad och glad över att hon kommer.
Pi säger till sin assistent att de ska gå till Hagaparken.
Där ska hon möta upp sin mamma och pappa.

Halvvägs till parken brakar ett oväder ut.
Det ösregnar och blåser.
Pi märker att hennes permobil kommer att dö.
En permobil är en elektrisk rullstol.
Den tål inte regn så bra.
Pi vill inte bli fast.
Hon undrar ”Kommer jag överleva den här dagen?”,
men fortsätter ändå att gå.

Då ringer Pis lillasyster.
Pi hör att lillasystern stortjuter.
Hennes pojkvän har lämnat henne.

Pi vet inte riktigt vad hon ska göra.
Lillasystemen kommer inte ut från sin lägenhet.
Det är problem med hennes dörr
och hon är för ledsen för att orka ta tag i det.
Pi känner att hon mycket hellre
vill åka och hjälpa sin lillasyster
än att åka till Hagaparken.

Pi försöker ringa sin mamma och pappa i regnet,
för att säga att hon ska åka till lillasystemen i stället.
Hon får inte tag i någon av dem,
trots att hon försöker flera gånger.

Pi vänder hemåt för att byta om.
Vägen mot Hagaparken tog tjugo minuter.
På grund av regnet tar vägen hem en timme.
Hemma byter Pi till torra kläder och till sin rullstol.

Då ringer Pis mamma och säger
att hennes pappa har åkt in på sjukhus.
Han är väldigt dålig.
Pis mamma är där med honom.
Pi känner att det inte alls går som
hon hade tänkt sig med den här dagen.

Efter att Pi har lagt på telefonen
åker hon till sin lillasyster.
Pi har fått tag i en sur chaufför
som hon har privat kontakt med.
Chauffören skjutsar henne
fast han inte får betalt.

När Pi kommer fram till sin lillasyster
har det äntligen slutat regna.
Hon försöker öppna lägenhetsdörren,
men lyckas inte.
Hon får lov att ringa efter en låsmed
för att få upp dörren.
När dörren är öppen kan Pi och hennes lillasyster
ta tunnelbanan hem till Pi.

Det har hänt ganska mycket saker den här dagen.
Pi har glömt bort att hon skulle bryta kontakten med sin familj.
Hon kommer på det när det börjar regna igen.
Det känns som att regnet beror på
att någon där uppe inte vill att Pi ska bryta kontakten.

Rosor

Av Revar

Jag sa rosor.
Jag är i dina drömmar.
Vill du ha mig?
Ja gärna.

Kyss mina röda läppar.
Mun mot mun.
Ska vi gifta oss
i Pride-paraden?

Ja varför inte?
Om du vill få
dina önskningar
så är de uppfyllda.

Min pojkvän sa:
Jag är din pojkvän.
Happy Pride.
Glada färger.

Med inspiration av

Eva-Stina Byggmästars dikt om rosor och sweethearts

Syskon

Av Sebbe

Jag är ett syskon, syskon.

Du är mitt syskon, mitt transsyskon, min feminist.

Morgonen är tid för mirakel.

Du är mitt Orakel.

Vad kan du göra?

Vill du trösta mig?

Vill du krama mig?

Du är min gud,

du är min ängel från ovan.

Du är gåvan.

Du är mitt syskon, föralltid.

Vi är syskon vi är flera stycken.

Jag ser en massa ansiktsuttrycken.

Vi kan vi. Vi är fler än du tror. Vi är syskon.

Vi är 5-ton.

Med inspiration av Audre Lordes dikt,

Sister, Morning Is A Time For Miracles

Presentation av författarna

Namn: Charly Andersson

Pronomen: Hen

Det här gör mig stolt: Att jag lever.

Jag vill berätta om min verklighet för att:

Jag är en kämpe.

Och jag känner mig stolt över det.

Namn: Lisen

Pronomen: Jag vet inte, jag har inte valt än.

Jag vill berätta om min verklighet för att:

Någon kanske har upplevt samma saker som jag,
och känner igen sig i det jag berättar.

Namn: Lo H

Pronomen: Hon eller hen

Ålder: 34 år

Jag vill berätta om min verklighet för att:

Mitt liv med assistenter dygnet runt

kan vara både okänt och ökänt.

Namn: Revar

Pronomen: Han

Det modigaste jag gjort: Att gå ut sminkad,
fast folk tycker att jag är en kille.

Jag vill berätta om min verklighet för att:

Den är spännande.

Jag vill vara en förebild för andra hbtq-personer.

Namn: Susanna Jaagu

Pronomen: Hon

Ålder: 45 år

Jag vill berätta om min verklighet för att:

Jag vill visa att det är bra att respektera varandra för de vi är,
så länge man inte skadar någon annan eller sig själv.

Namn: Sebbe

Pronomen: Hen

Det här gör mig arg: Sexism, elaka män, transfobi.

Jag vill berätta om min verklighet för att:

Den är intressant och ovanlig,
bland annat för att jag har en funktionsnedsättning
och är icke-binär transperson.

Presentation av *Jag är berättaren*

Det här är en bok som skrivits
i projektet Jag är berättaren.

Jag är berättaren är ett berättar-projekt
för personer som är funkis och hbtq.
som vill skriva och berätta berättelser.
Bokens författare jobbar på daglig verksamhet,
och/eller bor i gruppbostad.

Funkis är en förkortning för funktionsnedsättning.
Hbtq är en förkortning av orden
homosexuell, bisexuell, transperson och queer.

Idén till Jag är berättaren kommer från
RFSL Stockholms träffverksamhet Hbtq-hänget.
Jag är berättaren finns i tre år,
från hösten 2017 till hösten 2020.